Barun Otmar von Verschuer

RASNA BIOLOGIJA ŽIDOVA

Naslov izvornika:

Otmar Freiherr von Verschuer: Rassenbiologie der Juden (1938)

Prijevod na hrvatski:

Pro Patria

Uvodna riječ prevoditelja

Slijedeći je članak preuzet iz *Forschungen zur Judenfrage* (Istraživanja židovskog pitanja), III. sveska (1938.). Prvih šest svezaka u razdoblju od 1937.-1941. objavio je Hanseatische Verlagsanstalt u Hamburgu. Gotovo 50 članaka u tih 6 svezaka predstavlja osvrt, nekih od najboljih njemačkih umova ikada, na židovsko pitanje. Autori članaka bili su stručnjaci za ta područja o kojima su pisali, a neki su bili poštovani i na međunarodnom nivou. Samo neka od tih područja su antropologija, demografija, genealogija, genetika, povijest, pravo, filozofija i teologija. Nije teško pojmiti da su istraživanja koja su rezultirala podacima iz tih članaka njemačku vladu tada koštala stotine tisuća, ako ne i milijuna maraka.

Ovaj se članak, konkretno, bavi istraživanjem genetički uvjetovanih karakteristika, koje židove diferenciraju od drugih rasa. Mnogi židovi imaju jednu vrlo energičnu sklonost prema negiranju takvih genetičkih uvjetovanih razlika, makar ih je nekolicina sigurno svjesna.

Što se tiče autora ovoga članka, Otmara Freiherra von Verschuera (1896.-1969.), njegova je karijera u proučavanju ljudske genetike bila vrlo raznolika. Od 1927. do 1935. je bio voditelj odjela, a od 1942. do 1945. direktor Kaiser Wilhelm Instituta za antropologiju, ljudsku genetiku i eugeniku u Berlinu. Objavio je radove o tuberkulozi kod blizanaca 1933. Njegov *Eugenik* bio je objavljen 1966. Drugo izdanje njegovog priručnika za laike o nasljednim bolestima i eugeničkim mjerenjima, *Leitfaden der Rassenhygiene*, objavljeno je 1944. godine.

Još bi se samo trebalo napomenuti kako Verschuer pri pisanju ovoga članka nije koristio isključivo svoja istraživanja, ili isključivo materijale objavljene nakon 1933., baš naprotiv, materijali koji su navedeni na kraju članka nastali su gotovo svi prije 1933. godine i također, čini se da su autori istih materijala bili židovskog podrijetla.

Barun Otmar von Verschuer: Rasna biologija židova

„Židovstvo je bilo i jest religija, a nikada rasa“, zaključak je koji donosi židov M. Fishberg u svojoj knjizi, *Die Rassenmerkmale der Juden* (Rasne karakteristike židova), München 1913. Veliki broj mišljenja židovskih pisaca jednak je tomu. Među mišljenjima židovskih autora, ipak, ima i onih suprotnih tomu. Zato, u knjizi F.A.Theilhabera, *Der Untergang der deutschen Juden* (Nestajanje njemačkih židova), München, 1911., nailazimo na neobičan odlomak: „Ono urođeno jamči jedinu objektivnu židovsku identifikaciju i održava rasnu prirodu židova, dok ustrajanje na židovskoj vjeri predstavlja subjektivan aspekt pripadništva židovskoj grupi.“ Zato se unutar samih židovskih redova neće naići samo na negiranje, već i na priznavanje rasnog aspekta kao svoje vlastite identifikacije i diferencijacije od naroda domaćina.

Mnogo je konfuzije prouzročilo neprikladno oblikovanje pitanja, „Jesu li židovi rasa?“ Pojam „rasa“, sustavnih rasa, kao što su definirali stručnjaci antropolozi, ne može odmah isprva biti primijenjeno na židove. Kao što smo čuli na predavanju profesora Fischera („*Rassenentstehung und alteste Rassengeschichte der Hebraer*“ – Rasni postanak i najranija rasna povijest Hebreja; *Forschungen zur Judenfrage, Svezak III, str. 121-136*), židovi su se razvili iz raznih rasnih korijena. Sastoje se od različitog broja rasa koji su međusobno stupnjevani u vidu, našoj naciji, stranog elementa. Značenjem ove jednostavne konstatacije nismo još dostatno zagrabili u rasno-biološki problem današnjih židova. U obzir se mora uzeti rasna povijest židova tijekom zadnjih 2000 godina. Zapanjujući fenomen, u vidu nasljeđivanja, da se etnička skupina toliko dugo mogla održati bez teritorija (Teutonci su tijekom stoljeća izgubili svoj etnički identitet u jugoistočnoj Europi i sjevernoj Africi[1]) je bio objašnjavan vrlo jednostavno rasnim karakteristikama židova i njihovom genetskom izolacijom. Komunalnost religije, posebna edukacija Talmudom i ideja o izabranom narodu održala ih je takvom snagom da su se u tijeku povijesti pojedinci i čak grupe ljudi apsorbirali u židovstvo brakom ili preobraćenjem bez da su uzrokovali ikakve promjene s karakteristikama židova. Uzevši u cjelini, židovi su u drugim narodima ostali rasno izolirani.

Zaključci izvođeni iz povijesti židova korišteni za procjenu rasnog pitanja sasvim su kontradiktorni: neki ističu očuvanje izvornog rasnog karaktera dok drugi: govore o „prilagodbi“ židova rasnim karakteristikama nacija domaćina. Pokušaj potvrđivanja ove teze bile su pojedine slike „nordijskih“, „etiopljanskih“, „indijskih“ ili čak „mongolskih“ židova. Čak niti najstroži zakoni ne mogu podići apsolutne barijere između ljudskih bića kada žive zajedno, „granični prijelazi“ ne mogu biti vječno izbjegavani, a pojava osoba miješane rase je rezultat[2].

Kako ne bih zatrpao istraživanje osnovne rasne biologije modernih židova bilo kakvim pretpostavkama, prvo ću dati opis samo onih židova koji žive na području središnje Europe. Svrha ovog opisa biti će odvajanje genetskih karakteristika od onih koje to nisu, kako bi se došlo do objektivnog raspoznavanja rasnih razlika između Nijemaca[3] i židova. Iz ove pozicije nasljednog biološkog ustroja, koje svoje temelje ima u zakonima prirode koji su danas

[1] Nordijske rasne primjese koje su Teutonci ostavili tim zemljama još dan danas mogu biti primijećene.
[2] Zahvalan sam Karlu Georgu Kuhnu što je istaknuo da se u određenim slučajevima može govoriti o misioniziranim židovima.
[3] Odnosno, osobe njemačkog podrijetla- „njemačkog ili rasno srodnoga podrijetla.“

općepoznati, biti će jednostavnije doći do jasnog uvida u rasno-biološki problem židovskoga pitanja.

Ako se usporede dvije grupe ljudskih bića jedna s drugom, mora se prvo primijetiti da svaka osobina unutar grupe ima manje ili više široki raspon varijacije. Razlika u karakteristikama je prisutna tada kada se raspon varijacije jedne skupine ne preklapa s onime druge skupine, tj. karakteristike jedne grupe se ne javljaju u drugoj grupi. Promatranjem jedne takve karakteristike tada se jasno može odrediti pripadnost ljudskog bića. Osobine koje su apsolutno tipične za rasu su, npr., crna boja kože negroidne rase, gusto nakovrčana i kratka kosa bušmana, i nakošeni očni kapak kao kod Mongola. Ove se karakteristike ne pojavljuju kod osoba germanskoga podrijetla. Takve bi karakteristike odmah bile uočene kao strane. Takva pojedina karakteristika prema kojoj bi židov bio prepoznat s apsolutnom pouzdanošću nije poznata.

Sve pojedine karakteristike germanskih rasnih skupina također su nađene kod pojedinih židova, a karakteristike tipične za židove ne dokazuju u potpunosti židovsku liniju u podrijetlu osobe germanskog podrijetla ako se one pojave istaknute u njemu. Rasne karakteristike židova (pretežno bliskoistočne-istočne) također se mogu pojaviti kod nas ne-židova u pojedinim slučajevima. Očito, to su rijetki slučajevi; u pravilu smo korektni u svojoj rasnoj dijagnozi, koja se ipak, uvijek temelji na promatranju kombinacije tipičnih karakteristika.

Između germanske grupe i židovske grupe razlike se mogu lako uočiti jer je graf funkcije razdiobe u mnogim karakteristikama različit. Prosječne su vrijednosti različite, kao i najčešće prisutni karakteristični obrasci. Ipak se grafovi funkcije razdiobe (distribucije) preklapaju. Zato je pitanje postupnih razlika kakve jesu, u većini slučajeva, izraženo u frekventnosti razlika. Odluka o osobini pripadništva jednoj ili drugoj grupi može biti donesena samo s većom ili manjom vjerojatnošću.

Nakon ovih uvodnih općih napomena, raspraviti ćemo karakteristike, jednu po jednu, po kojima se židovi razlikuju od osoba germanskog podrijetla. U vidu prve skupine karakteristika promatrati ćemo obične fizičke osobine, rasne karakteristike u grubom smislu riječi. Nakon toga će u raspravi uslijediti bolesti i psihološke karakteristike.

Prosječnom visinom židova muškoga spola smatra se vrijednost 161-164 cm. Ako usporedimo ove mjere s antropološkim podacima koji su zabilježeni u *Deutsche Rassenkunde*, a koje je objavio Eugen Fischer i koji su sada dostigli 16. svezak, pronalazimo da sve germansko poredbene skupine imaju višu prosječnu visinu, 166-173 cm. Visina tijela je, na stranu izvjesnih odstupanja s obzirom na obitavalište, pretežno genetski određena karakteristika.

Tijekom procesa rasta, razlike se pojave u vrijednostima činjenice da općenita seksualna zrelost počinje ranije u slučaju židova. Pojava menstruacije u slučaju židovki počinje pola ili cijelu godinu ranije nego kod drugih grupa u jednakim klimatskim i socijalnim uvjetima. Čak i ako se tok puberteta promijeni vanjskim utjecajima kao što su klima, stresan život i rad, rasne će se karakteristike manifestirati. Uranjena zrelost židovske djece manifestira se u fizičkim kao i u psihičkim sferama.

U odnosima rasta tijela židovsko tijelo karakterizira slijedeće: u odnosu na duljinu trupa duljina nogu nije jednaka, često rezultirajući utiskom o zdepastoj građi. Ruke su također relativno kratke.

Šake i stopala su često uski. Na nogama je, koje su učestalo iskrivljene, prilično primjetna slaba mišićna masa. Mišićna masa i vezivno tkivo pokazuju mlohavost, koja je posljedica dijelom nedostatka tjelesne vježbe ali također i nasljedna tendencija. Kao rezultat ovih faktora, moguće je primijetiti ravna prsa, zaobljenu pozadinu, šepavost i toliko čestu tendenciju ravnih stopala. Prema Salamanu je na popisu u engleskoj vojsci tijekom rata bio 1 engleski vojnik s ravnim stopalima na 40 engleskih vojnika, a 1 od 6 židovskih vojnika. Naravno, takvi rezultati mjerenja ostavljaju trag na način držanja, koji je opisan kao mekan ili kao težak, ili kao vučenje ili ljuljanje.

Glava židova je srednje veličine. U većini slučajeva je male do srednje veličine. Usporedne germanske skupine pokazuju veće mjere, a neke skupine također i uže glave u odnosu duljina-širina bez da su razlike osobito primjetne.

Izgovorene se razlike mogu vidjeti na mekim dijelovima lica. U slučaju židova, u određenoj mjeri (češće u slučaju mlađih ljudi i osoba ženskoga spola), nalaze se „bademaste oči“, osobina orijentalne rase. Unutarnji kut oka teži zaobljenosti, dok vanjski kut teži prema van. Gornji kapak je često opisan kao odebljao i otežalog izgleda.

U većini slučajeva usne su nešto mesnatije, često ispupčene, i iznad svega je primjetna prema van obješena donja usna.

„Židovski nos“ je opisivan već mnogo puta. Karakterizira ga činjenica da je kraj nosa zaobljen u obliku kuke i pogrbljen prema dolje a nosnice okrenute prema gore. Gledano sa strane oblik „6“ rezultira s tendencijom okretanja natrag prema gore. Nosnice su karakterizirane osobitom mesnatošću, hrskavica vrha nosa je dosta debela, a nosna pregrada teži prema dolje. Samo manjina židova ima ovakav nosni oblik, koji npr., nije samo osobina židova nego također i orijentalne rase. Uz debeli i pogrbljeni „židovski nos“ postoji i uzak, nježno oblikovan nos istočne rase.

Uho se često opisuje kao osobito „mesnato“, relativno veliko i u obliku ručke na vrču.

Koži židova često nedostaje rumenila te je svijetlo žute, beživotne boje, koja se često pojavljuje osobito svijetla u kontrastu s tamnom bojom kose.

Prema novijim istraživanjima, različite se ljudske rase razlikuju po obrascima jagodičnih linija i vjerojatno i prema površini dlanova i stopala. Prema informacijama koje je sakupio Fischer moguće je primijetiti da židovi zauzimaju posebnu poziciju među europskim skupinama; imaju većinom otiske na kojima se središnja papilarna brazda zavija u najmanje jedan krug (spiralno), a rjeđe otiske s uzorkom omče. Oblik obrasca kožnih linija suštinski je određen posebnim nasljednim faktorima, završava se unutar prva dva ili tri mjeseca razvoja embrija i nije ga moguće izmijeniti kasnijim utjecajima okoline. Zato sada pri promatranju razlike u odnosu na europske narode, a najveća je ona s dominantnim nordijskim narodima, postoji novi dokaz koji razlikuje rasno mjesto židova i treba ga istražiti.

Boja kose i očiju je u prosjeku tamnija od naše. Najčešća je boja kose između smeđe i crne te smeđe oči. Za mnoge je židovske skupine potvrđen veliki dio onih crvene kose (između 3-6% prema Martinu), dok je u slučaju Virchowog istraživanja samo 0.5% školske djece bilo crvene

kose. Crvenost kose često se povezuje s vrlo svijetlom bojom kože i povećanim brojem pjegica. Ipak, plava kosa i plave oči nisu rijetkost među židovima. U slučaju istraživanja školaraca od 1874.-1877. godine, iniciranoga od strane Virchowa, među svom djecom u Njemačkom Carstvu, uključujući i židovsku djecu, bilo je 31.8% svijetle boje kože, plave kose i plavih očiju, a kod same židovske djece 11.17%. Sveukupno, djece s tamnijom boje kože, kose i očiju bilo je 14.35%, dok ih je u židovskoj školi bilo 42%.

Ovdje se ne treba detaljno raspravljati o pitanju jesu li plavokosi ljudi i ljudi svjetlijih očiju u jednakoj mjeri mogli biti pronađeni među židovima i u pradavnim vremenima ili su se integrirali kroz židove kasnije. Slažem se s Güntherovim stajalištem, da osnovnim faktorom svijetlog pigmenta među židovima ne treba smatrati crtu nordijske rase, već da je to prije stvar crta istočnobaltičke rase. Fischer također pomišlja i na novonastali mutirani gen prilagodbe.

Oblik dlaka na glavi u slučaju židova je rjeđe ravan, a češće, no što je to slučaj kod germanskih etničkih skupina, spiralan. Crna boja kose, izokrenute spiralno i guste, još se uvijek može susresti kod židova, a predstavlja rezultat ranog miješanja s negrodinom rasom.

Dlake po tijelu i rast brade su među židovima posebno naglašeni. Povremeno se granica gdje kosa završava nalazi nisko na čelu.

Razlike u osobinama pokreta i gestikuliranja je mnogo teže objektivno, znanstveno sagledati od onih morfoloških razlika, iako su one prve, djelomično, vrlo vidljive u vidu samog utiska kojeg dobiju i laici. Činjenica da su židovi različiti od nas s tipičnim pokretima i gestama ne demantiraju ni sami židovi. Citirati ću dvije izjave Waltera Rathenaua: „Neobičnog li prizora! U središtu njemačkog života odvojena, strana ljudska bića, nevjerojatno odjevena, zahuktalog, živućeg ponašanja! Azijatska horda na ožujskom pijesku (tj.Brandenburg)!“ U drugom odlomku govori o židovu: „Njemu je teško biti dobronamjeran zbog podmuklosti i pokvarene arogancije.“ Već smo govorili o općem mlitavom držanju tijela. Günther opisuje slijedeće kao karakteristiku: „Pokreti glave često se mogu protumačiti kao ljuljanje, baš kao i pokreti područja ramena. U slučaju mnogih židova glava je isturena prema naprijed zajedno s vratom, tako da ovratnik ostaje na određenoj udaljenosti od vrata.“ Pokreti ruku mnogih židova mogu se opisati kao „da im je nadlaktica bliža prsnome košu, dok se podlaktice živahno pokreću“. Pažljivi će promatrač prepoznati židova me¨u svim ostalim ljudima na ulici zbog njegova neobičnog hoda i pokreta, čak i u slučaju glumaca. Činjenica da je način kretanja ljudskih bića nasljedan, dakle rasnog porijekla, pokazano je na promatranjima obitelji i blizanaca kao i u usporednim rasnim studijama.

Teško je odgovoriti na pitanje do koje se granice na čudan način komunikacije mnogih židova, „blebetanje“, gleda kao na nasljednu osobinu ili kao na nešto što je nastalo učešćem edukacije i drugih utjecaja okoline.

Također mnogi izvori tvrde da židove prati karakterističan „rasni miris.“ Teško je prosuditi što se u ovom slučaju može pripisati utjecajima okoline, kao što je mjesto stanovanja, odjeća, zanimanje, higijena i sastav hrane; treba se samo sjetiti konzumacije češnjaka, kojega židovi vole. Supstance neugodnog mirisa izlučuju lojne žlijezde, koje tvore dio znojne žlijezde i od njih se razlikuju samo po nekim stvarima. Nalaze se samo na određenim dijelovima tijela. One bi trebale biti većega razmjera među obojenim rasama i židovima, osobito kod pripadnica ženskoga spola (Leven, prema Schubertu).

Zato je još nadaleko bilo nemoguće razlikovati židove i ne-židove na temelju karakteristika njihove krvi. 1925. Manoiloff je objavio članak, prema kojemu on vjeruje da može primijetiti razliku između krvi židova i one Rusa, na osnovi različitog obojenja s ljubičastim metilbenzenom[4]. Daljnji podaci o procesu nisu objavljivani. Naknadna istraživanja očito nisu bila uspješna. Istraživanje krvnih grupa, koje je bilo popularno određeno vrijeme, nije nas opremilo nijednom novom metodom na osnovi koje bi razlikovali ljudske rase. Samo je omjer nasljednih osobina krvne grupe različit među rasnim skupinama. Trenutno židovi zauzimaju mjesto između bliskoistočnih i istočnih skupina, koje je dosta u skladu s našim shvaćanjem o podrijetlu židova. židovi se od njemačkog stanovništva razlikuju samo po nešto većem udjelu krvne grupe B.

U cjelini, iz usporedbe fizičkih rasnih karakteristika jasno je da su židovi koji žive u Njemačkoj poprilično drugačiji od njemačke populacije. S obzirom da se radi o karakteristikama koje su u suštini određene genetičkim naslijeđem, promatrana razlika ne može biti rezultatom nijedne vrste vanjskih utjecaja; razlika može biti objašnjena jedino različitim rasnim porijeklom Nijemaca s jedne strane i židova s druge strane. Osobine koje se smatraju tipičnima za današnjega židova i po kojima ga mi izvana prepoznajemo, upućuju na istočni i istočno mediteranski tip rase. Zato su rezultati istraživanja rasne povijesti u suglasnosti s onima rasno-bioloških istraživanja židova iz sadašnjosti. Rasni se tipovi bliskoistočnih i orijentalnih rasa, poznati kao aškenazi i sefardi, još mogu susresti među europskim židovima. Aškenaski tip je dominantan među židovima u Njemačkoj.

Očito, ne treba očekivati da će se svaki židov moći klasificirati prema jednome od ova dva tipa; to je moguće samo za manjinu židova. Prilično nepouzdana je bila tendencija da se na ove okolnosti gleda kao na „prilagodbu“ na stanište naroda domaćina!

Razdioba rasnih osobina i odstupanje od tipičnih kombinacija karakteristika u današnjim populacijama pravi je fenomen. Razmotrimo samo našu vlastitu naciju: koliko primjera fizički gledano (a i psihički) čistog tipa nordijske rase ima, koja ipak tvori osnovnu komponentu naše nacije? Ako se skupina naroda druge rase apsorbira u drugu populaciju (pretpostavimo da se radi o originalno homogenoj rasi) i ako konačno dođe do stanja potpune izmiješanosti, tada se korelacija između osobina dviju rasa razblaži, odnosno npr., karakteristika plavih očiju prve rase kao i karakteristika uske ili dugačke glave i ravne kose prve rase može biti kombinirana s karakteristikama široke ili okrugle glave i valovite kose druge rase. Učestalost kojom se takve skladne kombinacije pojavljuju određena je samo učestalošću karakteristika. U slučaju pojedine osobe, onda (u stanju potpune izmiješanosti) prisutnost drugih karakteristika te rase ne mogu biti potvrđene odmah na prvu samo zbog jedne karakteristike. Iz ovog razloga na nordijski uzorak ne treba gledati kao na isključivo „čist“ u slučaju nečije odlične vanjske podudarnosti. Netko može pokazivati „defekte“ u usporedbi s ovim rasnim uzorkom (kao što su npr. okrugla glava i smeđe oči) i svejedno pretežno biti nordijske rase; a dobar nordijski tip može iskazivati potpuni nedostatak nordijskih karakteristika u psihološkom pogledu.

Na osnovi ovih općih rasno-bioloških istraživanja primjećujemo nedostatak homogenosti fizičkog rasnoga uzorka židova. Primjetan je utok raznih drugih rasa u njega. Iz tog razloga „čisti“ primjerci orijentalne rase sada su među njima samo rijetkost. Većina židova uistinu može biti

[4] Ili poznat kao toluen, toluol i dr. – aromatski ugljikovodik C_7H_8.

prepoznata u svom porijeklu prema nekim fizičkim karakteristikama[5]. Ipak, postoje i židovi koje nije moguće na taj način prepoznati izvana. To nisu, na primjer, osobito dobro „prilagođeni“ i posebno „ne-židovski“ židovi! Oni su primjeri kombinacija koje jednostavno ne sadrže fizičke karakteristike prema kojima raspoznajemo židove. Ne postoji indikacija o drugim židovskim karakteristikama, osobito psihološkima, koje mogu biti isključene iz njih. Zato je od maloga značaja da li prominentne osobe židovske inteligencije mogu prema svojim fizičkim osobinama biti prepoznate kao židovi ili ne[6].

Ne možemo se potpuno baviti rasno-biološkim problemom židova ako ne ispitamo bolesti i normalne psihološke karakteristike židova.

Različite načine na koje dvije ljudske rase mogu biti pogođene bolestima mogu prouzročiti tri različite grupe faktora:

1. *Patološke rasne osobine.* Baš kao što postoje normalne osobine koje karakteriziraju rasu i diferenciraju ju od drugih ljudskih rasa, rasna se razlika također može tumačiti i patološkim nasljednim osobinama. Dosada nije bila poznata patološka nasljedna osobina koja se pojavljuje samo u jednoj i ne u drugim rasama. Iz tog razloga sve razlike patoloških rasnih osobina mogu biti izražene samo različitom učestalošću patoloških nasljednih osobina.

2. *Rasna predispozicija.* Ljudsku rasu karakterizira uobičajeno posjedovanje nasljednih osobina koje ju čini samo sebi svojstvenom. Određena tjelesna konstitucija kao i ona pojedinog organa nužno uvjetuje pojavu posebne osjetljivosti ili također, otpornosti u prisutnosti pojedinih patogenih utjecaja. Kao rezultat toga statistika pokazuje različitu frekventnost bolesti; tok bolesti kao i opća klinička slika također mogu imati izvjestan udio u rasnoj predispoziciji.

3. *Razlike nastale posredstvom okoline.* Razlike između dviju rasa u podnošenju bolesti mogu biti rasno zasnovane samo s nekom vjerojatnošću: sastav tla, klimatski uvjeti, izloženost infekcijama, navike, odijevanje, konzumacija hrane i zanimanje rijetko su jednaki u slučaju dviju rasa. Ipak, pri evaluaciji rasno-patoloških podataka iziskuju krajnje veliku pažnju.

U slijedećem dijelu biti će govora samo o takvim zaključcima, koji su potvrđeni nizom istraživanja i koji ne mogu biti objašnjeni raznim utjecajima okoline.

Gotovo svi promatrači primjetili su potrebu židova za liječnicima i strah od bolesti kod dijela židova. Weissenburg govori o nozofobiji[7] i nozofobiji židova. Psihopatske i nervozne osobe češće posjećuju liječnike, čak i kada se radi o zamišljenoj bolesti, i s druge strane kada često sam strah od bolesti prouzroči stvarnu bolest. Zato i postoji bliska, promjenjiva uzročno-posljedična

[5] Pripadnost nekoj rasi ne može biti zatomljena „asimilacijom“. Iz tog su razloga židovi koji favoriziraju asimilaciju (Assimilationsjuden) posebno skloni tvrditi kako je moguće promijeniti svoje rasne osobine pod utjecajem okoline.
[6] Rijetki su slučajevi kada se radi samo o židovima po vjeri a ne i rasi; pod tim se okolnostima, ipak, mora utvrditi promjena roditelja, ili djedova, nezakonito podrijetlo ili ako ne to onda posvojenje.
[7] Strah od bolesti bilo koje vrste; podvrsta hipohondrije.

veza. Na dijelu židova je primijećena osobito velika osjetljivost na bol. Prosječno životno očekivanje nešto je više u slučaju židova i korespondentno tomu stopa mortaliteta je niža. Iz ove okolnosti ne možemo zaključiti kako su na primjer židovi vitalniji. Statistički su prosjeci pod velikim utjecajem stope mortaliteta male djece, koja je u slučaju židova manja. Ali opet ovo je u suštini u popratna pojava socijalnog statusa i manjeg broja djece židova. Općenito postoji bliska veza između broja djece i stope mortaliteta djece. Komparacija dobne radiobe također pokazuje nešto veći broj grupa starije dobi među židovima. Razlog tomu može biti u činjenici što židovi svojim liječnicima idu mnogo češće i prije. Nadalje, oni su profesionalnim ozljedama manje izloženi. Manja učestalost raznih infektivnih bolesti među židovima mora biti objašnjena kao rezultat istih faktora, s izuzetkom tuberkuloze, čiji je uzrok mnogo kompliciraniji. Prema postojećim statističkim podacima koji se tiču učestalosti pojave tuberkuloze kod židova i ne-židova u raznim zemljama s raznim ne-židovskim populacijama, i sa socijalnim uvjetima uzetim u obzir, rezultati su jasni: u slučaju židova smrtnost uzrokovana tuberkulozom je manja, tijek bolesti je sporiji i mnogo povoljniji, rjeđe dolazi do procesa eksudativne[8] dekompozicije i češće je primjetno stvaranje benignih tvorbi na vezivnom tkivu. Dobro je poznato da je za nastajanje tuberkuloze u čovjeku i za sam tijek bolesti genetska predispozicija od iznimnog značaja. Na temelju sveopćih epidemioloških iskustava, tuberkuloza pokazuje karakter akutne epidemije s dominantno brzim i teškim tijekom u slučaju etničkih grupa koje s njom dolaze u kontakt po prvi puta. Tijekom slijeda generacija bolest sve više poprima karakter kronične, podmukle etničke epidemije. One koji su predisponirani ta bolest ubija u sve većem broju, u većini slučajeva već prije puberteta. Iz tog se razloga broj onih koji su otporni povećava sve više i više u populaciji. To se događa zbog toga što se naziva: selektivni otpor. židovi su sada rasa koja je najduže od svih rasa bila izložena uvjetima gradskog života. Iz tog je razloga ova rasa bila podvrgavana najduže maloprije opisanome procesu selekcije. Rezultat je specifična rasna karakteristika.
Iz polja unutarnjih bolesti najpoznatija je učestalost dijabetesa. Iz tog je razloga dijabetes čak bio označen kao „židovska bolest." Oboljenje i umiranje od dijabetesa čak je četiri puta učestalije u slučaju židova nego kod ne-židova. Za nastanak dijabetesa su od velikog značaja nutricionistički čimbenici. Nestašica bolesti tijekom ratnog i poslijeratnog perioda oskudice dobro je poznata. Dostatno objašnjenje za razliku između židova i ne-židova nije potkrijepljeno tim okolnostima. Kod židova je primjetna veća učestalost brakova osoba u srodstvu, kod kojih se i češće pojavljuju recesivne nasljedne bolesti. Nema sumnje da su nosioci recesivnih nasljednih bolesti često proizvod dviju osoba u srodstvu. U takvoj vezi dijabetes nije rijetka nasljedna bolest. U dodatku s još recesivnim nasljednim procesom, on je dominantan. Zato sam sklon naslutiti da se tendencija nasljeđivanja dijabetesa češće javlja među židovima nego ne-židovima.

Dvije daljnje teške metaboličke bolesti, Gaucherov sindrom[9] i Niemann-Pickov sindrom[10], u čijem slučaju je probavljanje masnih tvari onemogućeno, javljaju se češće kod židova. Posebna vrsta teške maloumnosti, amaurotična idiotia[11], također spada pod grupu poremećaja u izmjeni lipoida. Infantilan oblik ove bolesti pojavljuje se najviše kod židova na istoku.

[8] Eksudat predstavlja međustanični izljev ili izljev u tjelesne šupljine upalnog porijekla.
[9] Nemogućnost prerade masnih supstanci, koje se zato talože u jetri i drugdje, što uzrokuje niz drugih bolesti.
[10] Smrtonosna metabolička bolest, koja se razlikuje u po tipovima A, B, C. Tip A – propadanje živčanog sustava, prestanak rasta, povećana jetra i dr. Tip B – stalne infekcije pluća, teško će u rastu i dr. Tip C – nemogućnost prerade kolesterola.
[11] Ili bolest Tay-Sachsa.

Bolesti krvnih žila, osobito arterioskleroza, navodno se pojavljuju češće kod židova. Kao rezultat arterioskleroze određenih vena na nozi javlja se bolest koja je poznata kao povratno šepanje. Osobito često se mogla susresti kod židova. Spontana gangrena, gangrena ekstremiteta kao rezultat bolesti žila, također je uobičajena kod židova.

Problem rase i raka često se razrađivao. Bezbroj bi stvari, koje bi originalno bile smatrane rasnim razlikama, nakon kritičkog ispitivanja bile drukčije objašnjene. Zato mnogo toga za što je rečeno da čini razliku između židova i ne-židova ne bi trebalo uzimati u obzir. Ne postoje razlike u učestalosti oboljenja od raka. S druge strane, mjesta koja je napao možda nisu ista u slučaju različitih rasa. Postoje pouzdani rezultati bezbrojnih istraživača glede slabe učestalosti raka maternice kod židovki.

Na nacionalnom popisu hendikepiranih osoba iz 1925. je bilo puno više slijepih i gluhonijemih osoba među židovima nego u ostatku populacije. Razlika se može prvenstveno pripisati većoj učestalosti nasljedne sljepoće i gluhoće među židovima. Mnogo preciznija diferencijacija na osnovi posebno genetski uzročnih bolesti još nije moguća. Jedino je primijećena mnogo češća pojava glaukoma kod židova. Astigmatizam[12] je također primijećen češće kod židova.
Svi se istraživači slažu oko veće učestalosti neurotičnih i mentalno oboljelih kod židova. Fizičke bolesti živaca su dosta rijetke pa je iz tog razloga otežana statistička usporedba. Prema raznim izvorima Parkinsonova bolest (paralysis agitanis) osobito je česta kod židova, dok se nasljedna korea[13] ne pojavljuje u toj mjeri. Tjelesni tikovi, bilateralna atetoza[14], poremećaji koji uzrokuju bol jedne od moždanih hemisfera i neuralgija[15], češće se pojavljuju kod židova. U svrhu stvaranja kliničke slike paralize provedena su posebna istraživanja. Tijekom njih primijećeno je i da su se u slučaju židova češće pojavljivali manični simptomi. Učestale su bile i osjetilne obmane[16], hipohondrija te simptomi seksualne nastranosti (Gutmann).

Shizofrenija je nevjerojatno učestala među židovima. Prema statistikama poljskih psihijatrijskih ustanova, među umobolnim židovima shizofrenija je dva puta češća nego kod umobolnih Poljaka (Becker). Među židovima koji boluju od shizofrenije česti su atipični obrasci ponašanja. Nekoliko istraživača je primijetilo kod shizofreničara histerične reakcije. Prema drugom istraživanju shizofreni oblik bolesti mnogo je češći među židovima. S obzirom da je, kada se radi o shizofreniji, bitan nasljedni faktor, te se ona pojavljuje prilično neovisno o vanjskim utjecajima, možda bi veću frekventnost te bolesti kod židova trebalo promatrati kao rasnu karakteristiku. Također je vidljiva veća učestalost manično-depresivne psihoze kod židova, ali ne onoliko velika kao u slučaju shizofrenije. I ovdje je prisutnija atipična klinička slika s histeričnim ispadima. Lange iz Klinike München javlja kako se bolest javlja češće kod židova u dobi prije 20. godine života, nakon čega poprima ozbiljniji karakter. U slučaju poremećaja koji uključuju melankolična stanja, hipohondrične iluzije su od velikog značaja, žaljenje, osjećaj tuposti i nezadovoljstva sve

[12] Astigmatizam je stanje kod kojega se svjetlosne zrake ne lome jednako na svim meridijanima oka; uvjetovan je nepravilnom zakrivljenošću rožnice.
[13] Sydenham Chorea - nepravilni, kratkotrajni, nepredvidljivi, grčeviti pokreti koji se brzo premještaju s jednog dijela tijela na drugi u nepravilnom slijedu.
[14] Atetozu karakteriziraju spore crvolike kretnje najčešće ruku, stopala, lica ili jezika; te kretnje nije moguće kontrolirati; ne moraju se ponavljati i nisu prisutne u stanju spavanja. Reagira na stres pojačanjem kretnji.
[15] Izaziva bol koja se može pripisati zahvaćenosti perifernih živaca, živčanih pleksusa ili korijena nekim patološkim procesom; bol se javlja na specifičnom mjestu koje zahvaćeni živac inervira.
[16] Misli se na pogrešno opažanje stvarnosti, npr. halucinacije; također je simptom shizofrenije u akutnom stanju.

su češći, a ideje proganjanja i iscrpljenost prisutni su u velikoj mjeri, dok kompleks krivnje ne igra značajnu ulogu. Česta su predbacivanja bolesnika samome sebi u vezi obitelji, zatim su česti poslovni i osobni okidači; ideja o religijskim manama nije bilo. U slučaju maničnih poremećaja, koji su relativno česti kod židova, poremećaj mišljenja često seže do duševnog rastrojstva. Često je zapravo nedostajala sretna faza, na čije bi mjesto dolazilo ono sporno, tupi osjećaj nezadovoljstva, klevetanje, svadljivost, arogantno ponašanje i česte paranoidne ideje. Lange u svojim istraživanjima vidi vezu s normalnim karakterističnim sklonostima židova: njihovu potrebu za medicinskom pažnjom, anksioznost, tromost, preokupiranost profitom, nedostatak kreativnosti (monotonija kliničke slike), njihov kritički stav prema svemu, sklonost ekstremima, pretjerano izražene pokrete, i uz manjak kompleksa krivnje, činjenicu da su židovi ili ortodoksni ili indiferentni kada se radi o vjeri.

Iz bezbrojnih statističkih podataka nalazimo čvrste podatke o rijetkosti epilepsije među europskim židovima. Ovu se činjenicu pokušalo objasniti jednako rijetkim alkoholizmom među židovima. Vjerovalo se da je alkohol važan čimbenik kod epilepsije. Danas na vezu između epilepsije i alkoholizma gledamo drugačije, s obzirom na to da znamo da je najvažniji uzrok prave epilepsije patološka nasljedna predispozicija. U većini je slučajeva također i ozbiljan i kronični alkoholizam u suštini nasljedne psihopatske konstitucije. Istovremena prisutnost alkoholizma i epilepsije u obitelji mora zato biti promatrana kao, u osnovi, ili bar jednim dijelom, jednaka ili slična patološka nasljedna predispozicija. Zbog toga mi se čini da postoji veza između slabije učestalosti epilepsije i alkoholizma kod židova. Uzročne patološke nasljedne tendencije su kod njih čini se rjeđe. Usporedba frekventnosti debilnosti[17] u dvije grupe ljudskih bića nosi sa sobom velike teškoće. Bila su potrebna vrlo temeljita ispitivanja kako bi se dobili korisni podaci za germanske etničke skupine. Različiti ispitivači uočili su veću učestalost prirođenih debila u slučaju židova, u usporedbi s ne-židovima. Osobito se često kod židova pojavljuju teški oblici debilnosti. Moguće je da se ovdje radi o posebnim nasljednim obrascima (Schottky).

Općenito postoje izvješća o osobitoj učestalosti psihopatije i neurastenije kod židova. Buschan je mišljenja da je većina židova neurastenična, a Ziemssen je mišljenja da je „u cijeloj židovskoj etničkoj skupini osjetan karakter neuroze“ (prema Schottkyju). Sigurno nije stvar slučajnosti, već prije rezultat rasne karakteristike da psihoanaliza počinje sa židovskim tvorcima, i da je Freud napravio seksualnost, a Adler poriv za prestižem i moći središnjim aspektom svojih doktrina o neurozi. Pojave histerije se također smatraju osobito uobičajenima kod židova.

Ako čak i promatramo nižu stopu alkoholizma kod židova, ovisnost o morfiju i kokainu mnogo je češća među njima nego ne-židovima. Pri izboru opojnog sredstva psihološko ustrojstvo je od izvjesnog značaja i njegova nasljednost je karakteristična: u obitelji alkoholičara pojavljuje se samo alkoholizam, a u obiteljima ovisnika o morfiju samo ovisnost o morfiju.

Od 1849. do 1907. učestalost samoubojstava kod židova porasla je sedam puta. Dok je samoubojstava prije bilo manje kod židova nego ne-židova, danas ih je više. Postojala je tendencija k emancipaciji s propašću vjerskih ograničenja, koja je odgovorna za tu činjenicu. Ipak, samo će osobe s psihopatskim i neurotičnim tendencijama reagirati na taj način u slučaju takve promjene u njihovoj okolini.

[17] Debilnost je vrsta mentalne retardacije koja se očituje kvocijentom inteligencije 50-69.

Tipična razlika između židova i ne-židova manifestira se na primjeru kriminaliteta. Prema ranijim podacima židovi u Njemačkoj su bili slabije uključeni u počinjenje kaznenih djela od ostatka stanovništva. Lenz u ovim okolnostima vidi potvrdu pravila da inteligencija sprječava osobu od prijestupa u jednoj mjeri. On dodaje „da to omogućava osobi da ju ne uhvate u nečemu većem." Izvjesno manja učestalost zločina nađena je kod židova kada se radi o tjelesnim ozljedama i pljačkama, ali kada se radi o klevetanju, prijevari i krivotvorenju, mnogo je veća. Uz socijalni status i zanimanje, rasne psihološke razlike ovdje su sigurno od velike važnosti.

Osobine koje su tek razmotrene već leže na granici između patološkog i normalnog. Same po sebi bacaju svjetlo na problem intelektualnih osobina i karakternih osobina židova. Ako izložim detaljnu raspravu o ovoj temi prijeći ću razmjere ovoga rada. Ali mogu nastaviti o tome u onoj mjeri intelektualne prirode židova, posebno zato što se to očituje u izrazitim predstavnicima židovstva, i tema je te sadržaj bezbrojnih radova koji su dani na našim radnim skupovima i koji su objavljeni u dva sveska *Forschungen zur Judenfrage* (Istraživanja židovskog pitanja). Također se osvrćem i na izlaganje Lenza u *Menschliche Erblehre* (Ljudska genetika) Baura, Fischera i Lenza (4. izdanje, 1936., str.746.).

Ovaj opći i osnovni osvrt može činiti slijedeće: židovi su očuvali prilično visok stupanj homogenosti, osobito u svojim intelektualnim i karakternim osobinama, i ne samo da su zadržali distancu između sebe i svojih naroda domaćina u svim vremenima, već su i naglasili međusobnu razliku. Činjenica da su se održali kao etnička skupina bez zemlje i kao društvo unatoč raspršenosti diljem svijeta gotovo dva tisućljeća, se mora djelomično pripisati njihovoj psihološkoj prirodi. Pokušalo se prikazati psihološke karakteristike židova kao rezultat socijalne okoline u kojoj žive, odrastaju i u kojoj se obrazuju. Bezbrojni židovski autori se osobito trude negirati vezu između rase i kulture. Temeljno rješenje ovog pitanja načinjeno je na osnovi modernog istraživanja genetike čovjeka: više ne može biti opovrgavano da su psihološke karakteristike čovjeka, baš kao i fizičke, suštinski određene u svom razvoju nasljednim tendencijama. Rezultat istraživanja na blizancima djelomično je imao rasvjetljavajući i razjašnjavajući efekt. Psihološke razlike između Nijemaca i židova uzrokovane su različitim nasljednim ustrojem, odnosno različitim rasnim porijeklom.

Rasne karakteristike (fizičke i psihičke) današnjih židova vjerojatno su objašnjive do određene granice na osnovi podrijetla židova s geografskog područja Bliskoga istoka i istočnih rasa. Ipak, današnji židovi su različiti od etničkih skupina koje nastanjuju to područje. Golema razlika između arapa i židova u Palestini također ima rasni karakter! Židovstvo posjeduje posebnu rasnu prirodu koju nije moguće naći kod drugih skupina naroda i koja time, kako se čini, opravdava naše tvrdnje o židovima kao rasi. Naravno, moramo imati na umu kako židovi nisu jedna od rasa koju označavamo kao „sistemsku rasu" jer oni čine skupinu u genetskom sustavu ljudskoga roda. Čovječanstvo je pak, konstantno u stanju razvoja koji vodi u stvaranje novih rasa, tj. reproduktivnih skupina koje se razlikuju od drugih ljudi po općim genetskim osobinama.

židovi su sami „uzgojili" svoju rasu. Te osobite stvarnosti bili su svjesni samo neki od njihovih vođa. Ovdje bi mogli zaustaviti raspravu o tome. Ipak, činjenica je da su se u većini slučajeva židovi razmnožavali međusobnim razmnožavanjem. Apsorbiranje vrlo velikih skupina ljudi drugih rasa od strane židova je bila rijetkost. Pojedina preobraćenja na židovstvo, na primjer kao rezultat braka, su se sigurno događala češće no što se pretpostavlja. Apsorpcija pojedinaca kroz židovstvo nije slučajna već čini selektivan proces. Treba se samo sjetiti kako je npr., izbor

bračnog partnera određen socijalnim i profesionalnim smjernicama kod seljaštva, plemstva i srednjeg staleža i kako je oblikovanje skupina naroda nastalo kao rezultat umnih smjernica koje su privukle ljude određenog ustrojstva. Profesionalni tipovi ljudi su najbolji primjer toga. Kao rezultat, ja vjerujem da samo ljude određenog tipa može privući židovstvo i navesti ga na preobraćenje, ljude koji se u određenoj mjeri osjećaju povezanima s židovstvom na osnovi svog intelektualnog i psihološkog ustrojstva. (Samo se rijetko može raditi o fizičkim razlozima.) U ovom slučaju, element kojeg je židovstvo apsorbiralo nije bio „stran".

Kao dodatak ovoj selekciji za primanje u židovstvo, postoje selektivni procesi koji su čak možda i važniji, a kojima je židovstvo bilo podvrgnuto više od 2000 godina. Slijedeće su okolnosti okruženja čini mi se od osobita značaja pri određivanju smjera selektivnih procesa:

1. Gotovo 2000 godina židovi su živjeli prirodno nepričvršćeni određenoj regiji. Možda su imali određene rasne osobine koje su ih natjerale u dijasporu čak i u davnim vremenima i prouzročile život u gradovima. Čak su i u tim vremenima židovi morali biti dobro prilagođeni na gradski život; drugačije ne bi mogli opstati i povećavati svoj broj. Druge su rase u gradovima propadale, nisu mogle živjeti bez uske veze s prirodom i bez doma, dijela zemlje koji im je bio privržen.

2. Židovi imaju sklonost prema trgovačkim poslovima, ne zbog vanjske prinude, već unutarnje prirode; to je često potvrđeno. Pri izboru bračnog partnera i selektivnom procesu koji uključuje život i reprodukciju zajedno s profesionalnom orijentacijom, radi se o „obogaćivanju" takvim osobinama i time naglašavanju originalnog karaktera.

3. Kao rezultat njihovog obrazovanja Talmudom, kod židova je zadržana čisto formalna, logička umna aktivnost. Određeno edukativno usmjerenje ne samo da ostavlja određeni trag na ljude, s obzirom da se jedne osobine razvijaju a druge potiskuju, već i utječe na izbor zanimanja i socijalnu slojevitost. Vrsta osobe koja prihvaća obrazovnu ideju je u životu mnogo uspješnija. Kao rezultat ovoga nastaje reproduktivna selekcija.

4. Specifična religiozno-etnička ideja o smatranju sebe izabranim narodom, židovstvu je konstantno davala intelektualnu ekskluzivnost, koja je pojačavala izolaciju od drugih naroda i favorizirala očuvanje vlastite rasne osobnosti.

Zbog prirode takvih selektivnih procesa intelektualni se tip židova očuvao te stalno obnavljao, dok je fizički tip ostao manje homogen. Posljedice tih selektivnih procesa također su postale jasne istraživanjem bolesti kod židova: osobita otpornost židova na tuberkulozu rezultat je gradskog života, poput patoloških nasljednih tendencija k metaboličkim poremećajima, sljepoći, gluhonijemosti, i iznad svega umnim oboljenjima i bolestima živaca, s obzirom da su takve nasljedne tendencije puno češće iskorjenjivane u uvjetima prirodnog seoskog života. Specifični mentalitet židova za rezultat ima koncentraciju nasljednih osobina zbog kojih se češće manifestiraju psihopatska i neuropsihopatska stanja te endogene psihoze[18].

[18] Endogena psihoza se razlikuje od egzogene po uzroku nastanka; kod egzogene to može biti vanjski uzrok (ozljede, opijati i sl.), dok se endogena javlja neovisno o vanjskim utjecajima, odnosno uzrok, izuzev genetskog faktora, joj nije poznat.

židov je posebna vrsta gradskog ljudskog bića, odnosno ljudskoga bića koji više nema unutarnjih veza s prirodnim osnovama življenja i koji više ne živi prema instinktu ili podsvijesti nego radije svijet smatra nečime što posjeduje i iz kojega može grabiti zbog svojih razloga. U takvom razduhovljenome svijetu nema mjesta vjeri, iskrenoj, nesebičnoj i predanoj ljubavi, ni poštovanju. Postoje gradski ljudi i drugih rasa. Ipak, ne doživimo li ih na prvu kao „židove“? Nije slučajnost da su ljudi koji ulaze u brakove sa židovima u popriličnoj većini gradski ljudi.

Opasnost koju židovstvo predstavlja njemačkom stanovništvu je dvostruka:

1. Pretjeranim stranim rasnim utjecajem doveo bi se u opasnost opstanak karaktera našega naroda. Iz tog je razloga potrebna potpuna rasna separacija Nijemaca i židova.

2. Pretjerani intelektualni strani židovski utjecaj sagledan je kako bi objasnio životne i selektivne principe koji bi pogodovali opstanku židovstva, ali značili propast našega naroda. Iz tog je razloga rasna separacija Nijemaca i židova neophodna za nacionalnu separaciju.

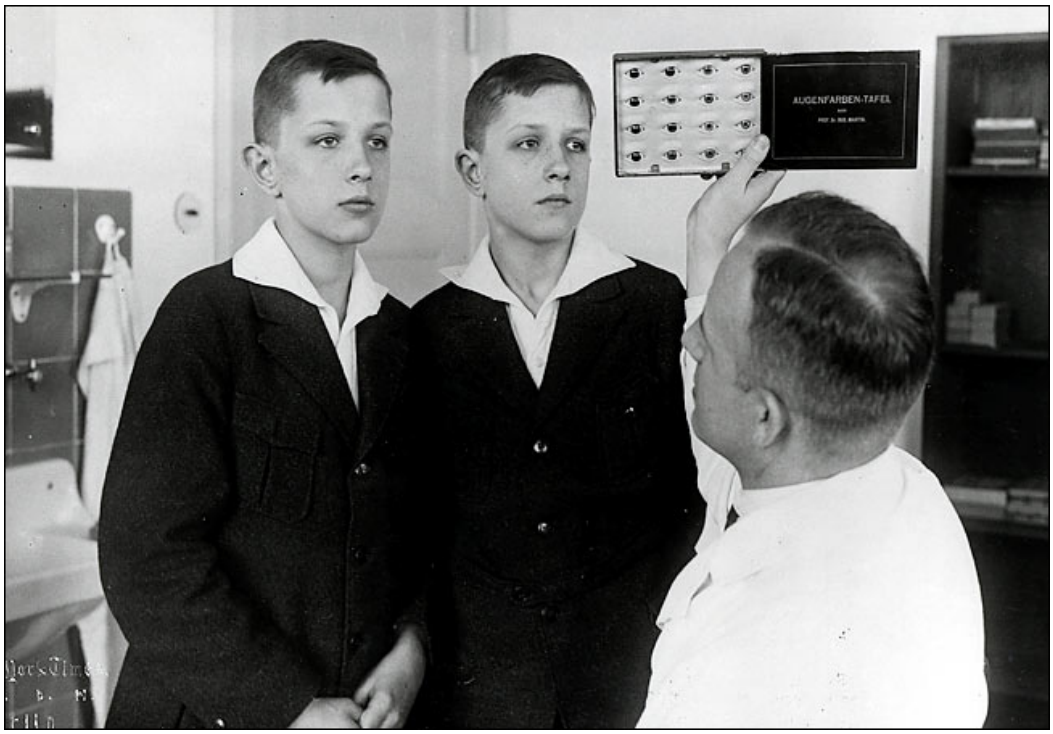
AUGENFARBEN-TAFEL

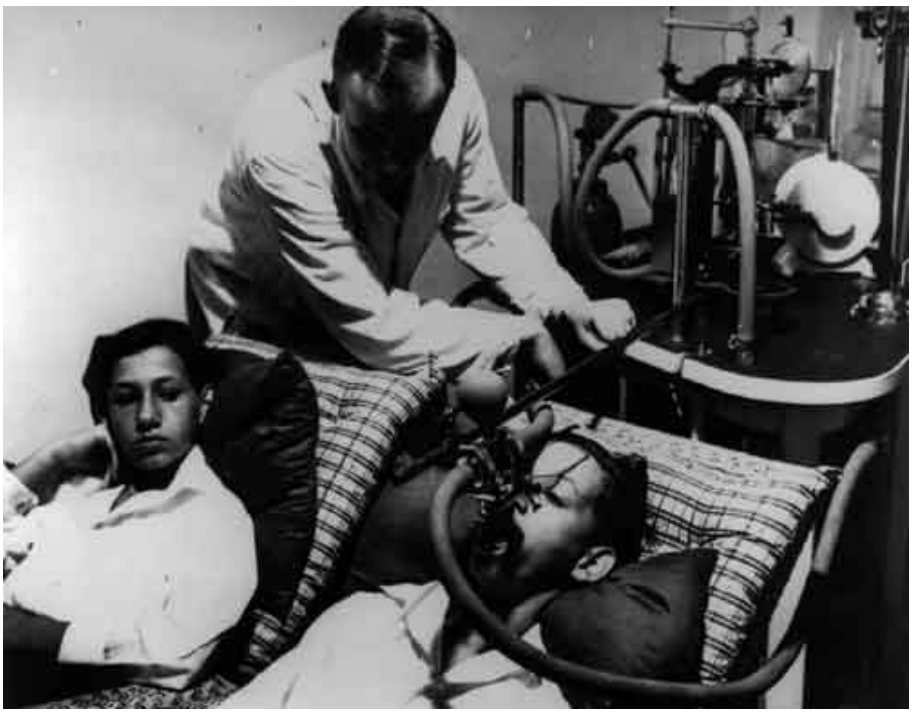

Dr. Otmar von Verschuer tijekom znanstvenog istraživanja blizanaca

Poliklinika za nasljeđe i rasnu skrb u Berlinu (Dahlem) 1934.

Institut za genetiku i rasnu higijenu u Frankurtu (1935)

LITERATURA

KNJIGE:

1. Otto Ammon, *Zur Anthropologie der Badener*, Jena, Fischer, 1899
2. Fritz Arlt, *Volksbiologische Untersuchungen über die Juden in Leipzig*, Leipzig, 1938 (Arch. Bevölk. wiss. Beiheft 4 zu Bd. 7)
3. Rafael Becker, *Bibliographische Übersicht der Literatur aus dem Gebiet: "Geisteserkrankungen bei den Juden,"* in: Allg. Z. Psychiatr., 98 (1932), S. 241-276
4. Rafael Becker, *Die Geisteserkrankungen bei den Juden in Polen*; in Allg. Z. Psychiatr., 96 (1932), S. 47-66
5. Hans Burkhardt, *Studie über endogene Psychosen bei Juden*, in: Z Neur., 135 (1931), S. 733-766
6. Egon Frhr. v. Eickstedt, *Rassenkunde und Rassengeschichte der Menschheit*, Stuttgart, 1934
7. A. D. Elkind, *Eine vergleichend anthropologische Untersuchung, vorzugsweise auf Grund von Beobachtungen an polnische Juden*, Moskau 1903, ref. in: Arch. Rassenbiol., I (1904), S. 915 bis 917
8. Arkadius Elkind, *Anthropologische Untersuchungen über die russischpolnischen Juden und der Wert dieser Untersuchungen für die Anthropologie der Juden im allgemeinen*, in: Z. Demogr. Stat. d. Juden, 2 Jg. (1906), S. 49-54; S. 65-69
9. Sigmund Feist, *Stammeskunde der Juden*, Leipzig 1925
10. Eugen Fischer, *Spezielle Anthropologie: Rassenlehre, in Anthropologie*, htsg. v. G. Schwalbe und E. Fischer, Leipzig, Berlin 1923, S. 122-22 (=Kultur d. Gegenwart, 3. Teil, 5. Abt.)
11. Maurice Fishberg, *Die Rassenmerkmale der Juden*, München 1913
12. Forschungen zur Judenfrage. *Sitzungsberichte der* (I. u. II) *Arbeitstagung des Reichsinstituts für Geschichte des neuen Deutschlands*, Hamburg 1937, I. u. II. Bd
13. Ludwig Frigyes, *Über Geistes- und Nervenkrankheiten und Gebrechlichkeiten unter den Juden*, Med. Diss., Frankfurt a.M. 1927
14. Hans F. K. Günther, Rassenkunde des jüdischen Volkes, 2. Aufl., München 1931

15. M. J. Gutmann, Über den heutigen Stand der Rasse- und Krankheitsfrage der Juden, München 1920
16. M. J. Gutmann, Geisteskrankheiten bei Juden, in: Z. Demogr. u. Stat. d. Juden, 3. Jg. (1926), II, S. 123-128
17. Handbuch der Blutgruppenkunde, hrsg. v. Paul Steffan, München 1932
18. J. M. Judt, Die Juden als Rasse, Berlin, Jüd. Verlag. (1903)
19. Paul Kaznelson, Über einige "Rassemerkmale" des jüdischen Volkes, in: Arch. Rassenbiol., 10 (1913), S. 484-502
20. Th. Lang, Die Belastung des Judentums mit Geistig-Auffälligen, in: Nat. soz. Monatsh., 3. Jg. (1932), H. 24, S. 119-126
21. Johannes Lange, Über manisch-depressives Irresein bei Juden, in: Münchn. med. Wschr., 1921, S. 1357-1359
22. Lenz, F. in Baur-Fischer-Lenz, Menschliche Erblehre und Rassenhygiene, Bd. I., 4. Aufl. München 1936
23. E. O. Manoiloff, Eine chemische Blutreaktion zur Rassenbestimmung beim Menschen, in: Müchn. med. Wschr., 72 (1925), II, S. 2186-2188
24. Rudolf Martin, Lehrbuch der Anthropologie in systematischer Darstellung, 2. Aufl., I. Bd.: Somatologie, Jena 1928
25. Siegfried Passarge, Das Judentum als landschaftskundlich-ethnologisches Problem, München 1929
26. Rasse und Krankheit, hrsg. v. Johannes Schottky, München 1939
27. Jacob Segall, Die Kriminalität der Juden in Deutschland während der Jahre 1915 und 1916 im Vergleich mit der Vorkriegszeit, in: Z. Demogr. Stat. d. Juden, I. Jg. (1924), H. 2, S. 33-42
28. Max Sichel, Der Selbstmord bei den Juden—einst und jetzt, in: Z. Demogr. u. Stat. d. Juden, I. Jg. (1924), H 566, S. 91-107
29. Ludwig Stieda, Ein Beitrag zur Anthropologie der Juden, in: Arch. Anthropol., 14 (1883), S. 62-71
30. Felix A. Theilhaber, Der Untergang der deutschen Juden, München 1911
31. Hans Ullmann, Zur Frage der Vitalität und Morbidität der jüdischen Bevčlkerung, in: Arch. Rassenbiol., 18 (1926), 1-54

32. S. Weißenberg, Zur Anthropologie der deutschen Juden in: Z. Ethnol., 44 (1912), S. 269-274
33. S. Weißenberg, Zur Sozialbiologie und Sozialhygiene der Juden, in: Arch. Rassenbiol., 19 (1927), S. 402-418
34. S. Wellisch, Rassendiagnose der Juden und ihrer Vorfahren, in: Anthropos., 32 (1937), S. 783-794
35. Siegmund Wellisch, Serologische Untersuchungen über das Rassentum der Juden, in: Z. Rassenphysiol., 1 (1929), S. 204-208
36. Ignaz Zollschan, Das Rassenproblem unter besonderer Berücksichtigung der theoretischen Grundlagen der jüdischen Rassenfrage, Wien, Leipzig 1910

ČLANCI IZ *FORSCHUNGEN ZUR JUDENFRAGE*:

Svezak I (1937.):

Stranica

16 Walter Frank, Deutsche Wissenschaft und die Judenfrage (eng.*German Scholarship and the Jewish Problem*)

21 Gerhard Kittel, Die Entstehung des Judentums und die Entstehung der Judenfrage (eng.*The Origins of Jewry and the Origin of the Jewish Problem*)

17 Karl Georg Kuhn, Die Entstehung des talmudischen Denkens (eng. *The Origin of Talmudic Thinking*)

11 Hans Bogner, Die Judenfrage in der griechisch-rčmischen Welt (eng. *The Jewish Problem in the Greco-Roman World*)

18 Herbert Meyer, Das Hehlerrecht der Juden und der Lombarden (eng. *Law Pertaining to Stolen Property of the Jews and Pawnbrokers*)

26 Johannes Heckel, Der Einbruch des jüdischen Geistes in das deutsche Staats- und Kirchenrecht durch Friedrich Julius Stahl (eng. *The Penetration of the Jewish Psyche into the German Constitutional and Ecclesiastical Law Through Friedrich Julius Stahl*)

5 Max Wundt, Nathan der Weise oder Aufklärung und Judentum (eng. *Nathan the Wise or the Age of Enlightenment and Jews*)

9 Johannes Alt, Grundlagen und Voraussetzungen der wissenschaftlichen Bearbeitung der deutschsprachigen jüdischen Literatur (eng. *Fundamentals and Assumptions of the Scholarly Treatment of Jewish Literature in the German Language*)
15 Franz Koch, Jakob Wassermanns Weg als Deutscher und Jude (eng. *Jakob Wassermann's Path as a German and a Jew*)
29 Wilhelm Stapel, Die literarische Vorhemchaft der Juden in Deutschland 1918-1933 (eng. *The Literary Dominance of Jews in Germany, 1918-1933*)

Svezak II (1937.):

21 Karl Georg Kuhn, Weltjudentum in der Antike (eng. *International Jewry in Antiquity*)
33 Gerhard Kittel, Das Konnubium mit Nicht-Juden im antiken Judentum (eng. *The Connubium with Non-Jews in Ancient Jewry*)
12 Hans Bogner, Philon von Alexandrien als Historiker (eng. *Philo of Alexandria as an Historian*)
13 Max Wundt, Das Judentum in der Philosophie (eng. *Jews in Philosophy*)
28 Hans Alfred Grunsky, Baruch Spinoza
27 Franz Koch, Goethe und die Juden (eng. *Goethe and the Jews*)
11 Ottokar Lorenz, Karl Marx
16 Kleo Pleyer, Das Judentum in der kapitalistischen Wirtschaft (eng. *Jews in the Capitalist Economy*)
12 Wilhelm Ziegler. Walter Rathenau
34 Wilhelm Stapel, Kurt Tucholsky
7 Ottmar Freiherr von Verschuer, Was kann der Historiker, der Genealoge und der Statistiker zur Erforschung des biologischen Problems der Judenfrage beitragen? (eng. *What can the Historian, the Geneologist and the Statistician Contribute to Investigation of the Biological Aspect of the Jewish Problem?*)

Svezak III (1938.):

52 Walter Frank, "Apostata" Maximilian Harden und das wilhelminische Deutschland (eng. *"Apostata" Maximilian Harden and the German Empire*)
44 Erich Botzenhart, Der Politische Aufstieg des Judentums von der Emanzipation bis zur Revolution von 1848 (eng. *The Political Rise of Jews from the Emancipation to the Revoh:tion of 1848*)
16 Karl Richard Ganzer, Richard Wagner und das Judentum (eng. *Richard Wagner and the Jews*)
16 Eugen Fischer, Rassenentstehung und älteste Rassengeschichte der Hebraer (eng. *The Racial Origin and Oldest Racial History of the Hebrews*)
15 Otmar Freiherr von Verschuer, Rassenbiologie der Juden (eng. *Racial Biology of the Jews*)
47 Friedrich Burgdorfer, Die Juden in Deutschland und in der Welt—Ein statistischer Beitrag zur biologischen, beruflichen und sozialen Struktur des Judentums in Deutschland (eng. *The Jews in Germany and the World—A Statistical Study of the Biological, Occupational and Social Structure of the Jewish Population in Germany*)
36 Karl Georg Kuhn Ursprung und Wesen der talmudischen Einstellung zum Nichtjuden (eng. *Origin and Nature of the Talmudic Attitude toward the Non-Jew*)
2 Gerhard Kittel, Die Abstammung der Mutter des Origenes (Die Geschichte eines genealogischen Irrtums) (eng. *The Descent of the Mother of Origenes (The History of a Geneological Error*))

Svezak IV (Drugo izdanje, 1943.):

59 Walter Frank, Walter Rathenau und die blonde Rasse (eng. *Walter Rathenau and the Blond Race*)
27 Hans Alfred Grunsky, Die heutige Erkenntnis des judischen Wesens und ihr Erahnen durch den jungen Hegel (eng. *The Present-day Knowledge of the Jewish Character and its Presentiment by the Young Hegel*)
19 Hans Behrens, Moses Mendelsohn und die Aufklärung (eng. *Moses Mendelsohn and the Age of Enlightenment*)

19 Otto Hčfler, Friedrich Gundolf und das Judentum in der Literaturwissenschaft (eng. *Friedrich Gundolf and the Jews in Literary Scholarship*)
29 Bruno Thüring, Albert Einsteins Umsturzversuch der Physik und seine inneren Moglichkeiten und Ursachen (eng. *Albert Einstein's Attempt to Revolutionize Physics and its Inner Possibilities and Causes*)
13 Josef Roth, Die katholische Kirche und die Judenfrage (eng. *The Catholic Church and the Jewish Problem*)
38 Clemens August Hoberg, Die geistigen Grundlagen des Antisemitismus im modern Frankreich (eng. *The Intellectual Fundamentals of AntiSemitism in Modern France*)
Wilhelm Ziegler, Das Weltjudentum in der Neuzeit (eng. *Jews of the World in the Modern Age*)
13 Gerhatt Kittel, Die ältesten jüdischen Bilder. Eine Aufgabe für die wissenschaftliche Gemeinschaftsarbeit. (eng. *The Oldest Jewish Pictures. A Task for Interdisciplinary Scholarship*)
10 Gerhard Kittel, Die ältesten Judenkarikaturen. Die "Trierer Terracotten" (eng. *The Oldest Caricatures of Jews. The "Trier Terra Cottas"*)

Svezak V (1941.):

15 Walter Frank, Die Erforschung der Judenfrage/Rückblick und Ausblick (eng. *The Investigation of the Jewish Problem/Retrospect and Prospect*)
126 Rudolf Craemer, Benjamin Disraeli
96 Heinrich Heerwagen, Das Bild des Juden in der englischen Literatur (eng. *The Portrayal of the Jew in English Literature*)
46 Oscat Grosse, Emil Rathenau und die Einfuhrung des Fernsprechers in Deutschland (eng. *Emil Rathenau and the Introduction of the Telephone in Germany*)
21 Gerhard Kittel, Die Ausbreitung des Judentums bis zum Beginn des Mittelalters (eng. *The Dispersion of the Jews up to the Time of the Middle Ages*)

Svezak VI (1941.):

35 Richard Fester, Das Judentum als Zersetzungselement der Včlker (eng. *The Jews as a Decomposition Agent of the Nations*)

63 Gunter Schlichting, Die British-Israel Bewegung (eng. *The British-Israel Movement*)

150 Wilfried Euler, Das Eindringen jüdischen Blutes in die englische Oberschicht (eng. *The Penetration of Jewish Blood into the English Upper Class*)

12 Volkmar Eichstädt, Das Schrifttum zur Judenfrage in den deutschen Bibliotheken (eng. *The Literature on the Jewish Problem in German Libraries*)

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO
NOVA EUROPA
DER STÜRMER
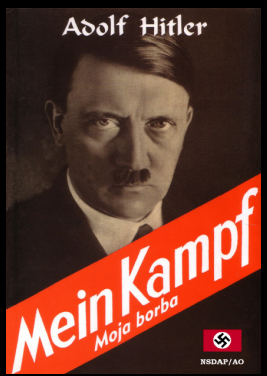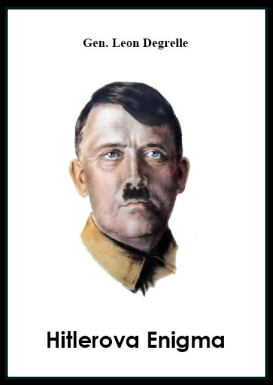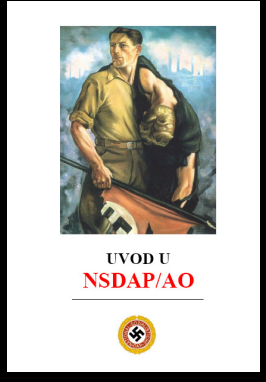
I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE PUBLIKACIJE NA HRVATSKOM JEZIKU